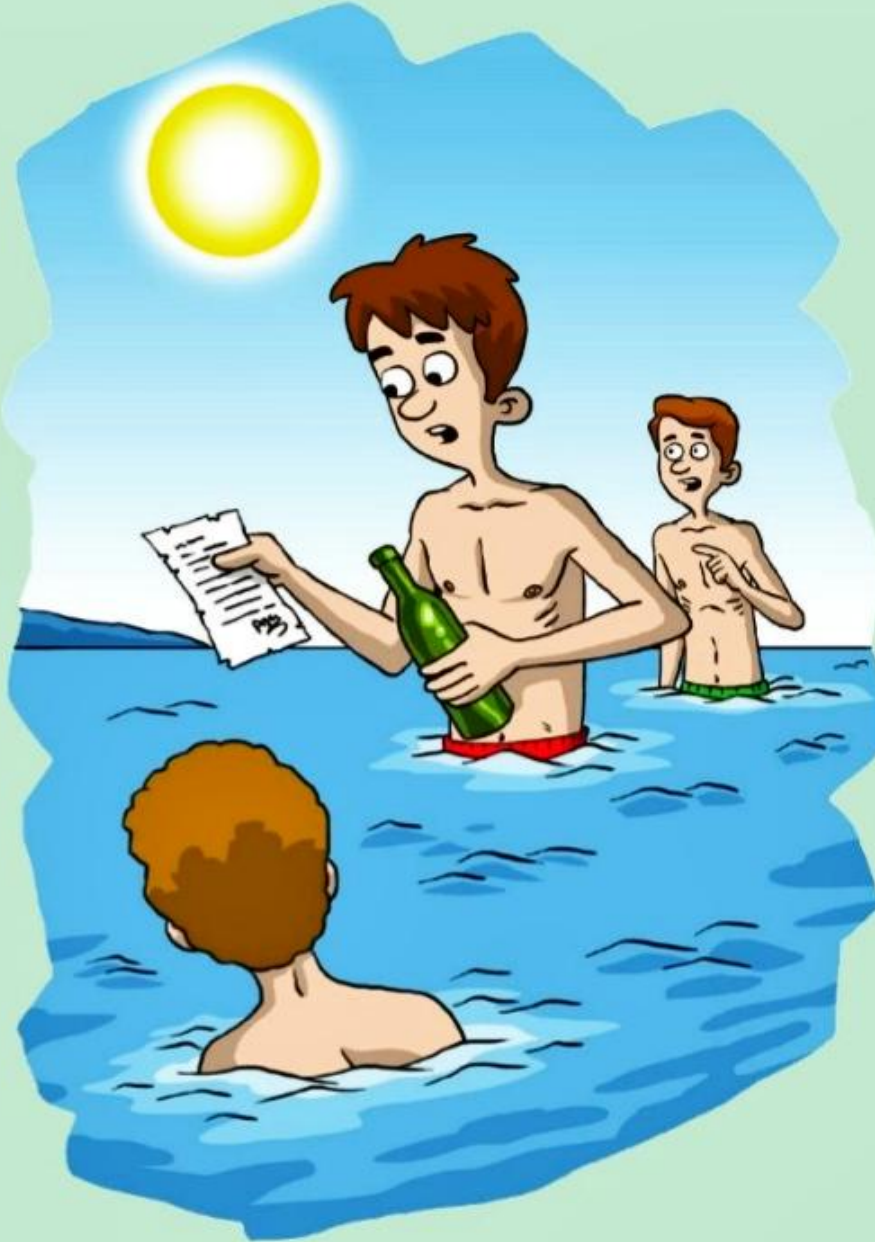

A2

DENİZDEN GELEN MEKTUP

DENİZDEN GELEN MEKTUP

Ben, Emin ve Tuğrul liseden bir ay önce mezun olduk. Birlikte tatil gitmek istedik. Ailelerimizden izin aldık. Emin ve Tuğrul Yakamoz Adası'na gitmek istiyor. Ben orayı sevmiyorum. Çünkü dedem orada kayboldu. Bu adayla ilgili kötü anılarım var. Bunu arkadaşlarıma da anlattım. Onlar da bana "Belki bir ipucu buluruz." dediler. Bunu düşündüm. Evet, bir ipucu bulabilirim. Yıllar sonra dedeme kavuşabilirim.

Yakamoz Adası'na geldik ve tatil başladı. Adanın denizi çok güzel. Emin ve Tuğrul denize girdiler. Ben denize girmedim. Çünkü yüzmeyi çok sevmiyorum. Deniz kenarında yatıyorum, kitap okuyorum ve düşünüyorum.

...

Hava çok sıcaktı. Uykum geldi. Emin ve Tuğrul bana seslendi:

— Kenan, gel! Deniz çok güzel.

— Ben şimdi yüzmeyeceğim.

— Haydi Kenan! Birlikte yüzelim!

Onları kırmamak için kabul ettim. Denize girdim.

— Deniz gerçekten çok güzeldi.

Tuğrul bağırdı:

— Şu uzakta parlayan şey ne? Haydi, yüzelim ve bakalım.

Oraya doğru yüzdük. Tuğrul:

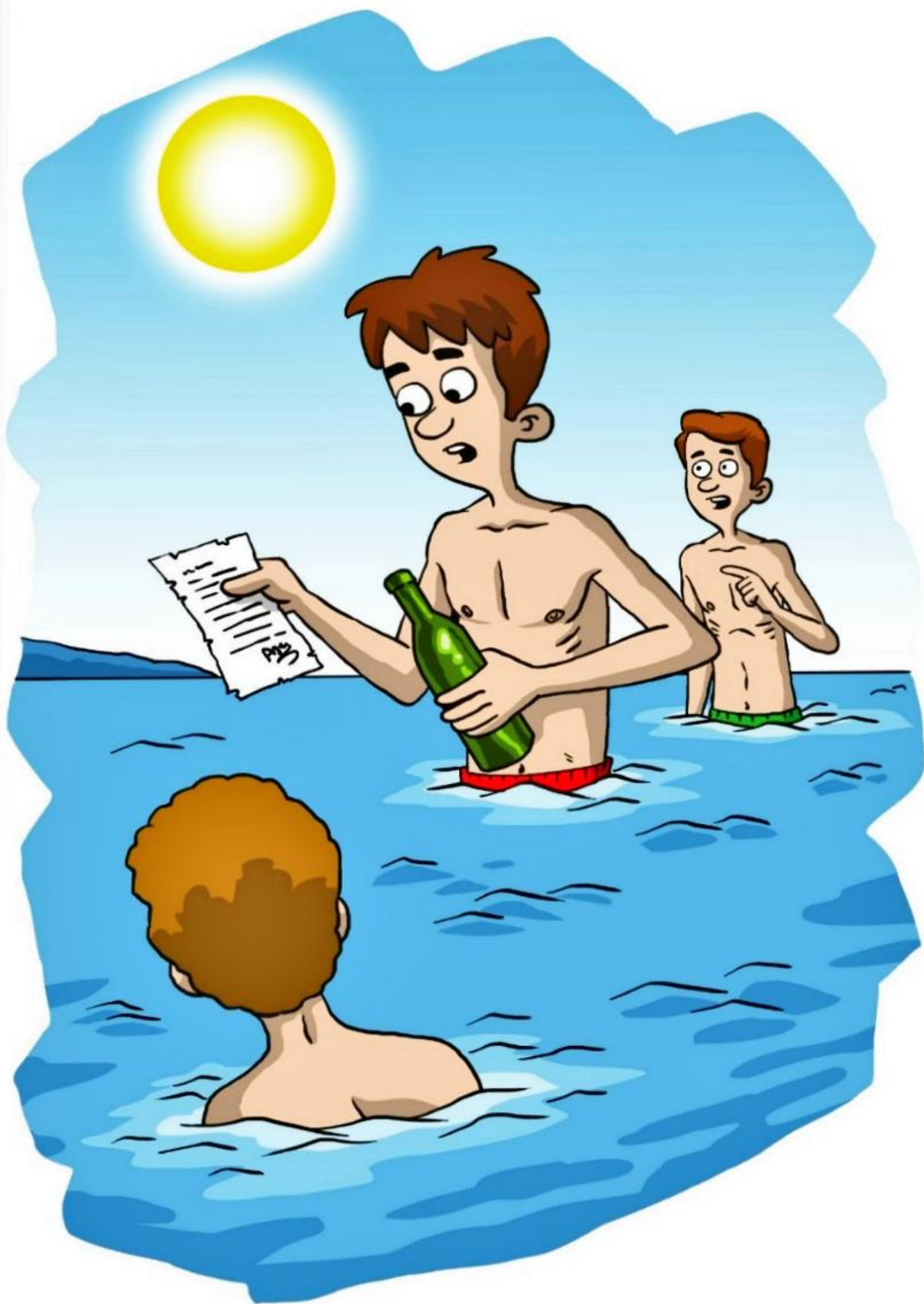
— O ne Kenan?

— Bilmem. Ağzı kapalı bir şişe ve şişenin içinde bir kâğıt var.

— Bu kâğıt, bir mektup olabilir.

— Belki bir haritadır. Hazine haritası.

Hepimiz çok güldük. Ben kapağı açtım ve kâğıdı çıkardım. Kâğıtta şunlar yazıyor:

“Ben Yosun Adası’nda esirim. Korsanlar beni kaçırdı. Evime dönmek istiyorum. Lütfen, yardım edin!”

— Burada bir isim var: Aslan.

O an çok şaşırdım. Heyecanlandım. Sevinçle bağırdım:

— Dedem, dedem bu, Aslan dedem!”

Emin:

— Kenan, sakın ol.

— Bence bu, dedem.

— Emin misin?

— Eminim. Bu, onun yazısı.

Tuğrul bağırdı:

— Aslan amca yaşıyoorr!!!

Herkes çok sevindi. O sırada Emin sordu:

— Peki, şimdi ne yapacağız?

O sırada Tuğrul konuştu:

— Buldum! Polise haber verelim.

— Haklısın. Hemen karakola gidelim. Yardım isteyelim.

Karakola gittik. Her şeyi polise anlattık. Polis bizi dinledi. Bize, karşı odadaki kayıp şahıslar bürosunu gösterdi. O büroya gittik ve polisler kâğıdı gösterdik. Bürodaki polisler kâğıdı okudular ve “Size yardım edeceğiz. Önce durumu deniz polislerine bildireceğiz. Sonra size haber vereceğiz.” dediler.

Dışarı çıktık. Emin sordu:

— Şimdi ne yapacağız? Polislerden haber mi bekleyeceğiz?

— Hayır, benim bir planım var. Dedemi biz kurtaracağız.

— Nasıl?

— Bir kayık kiralayacağız. Adaya gideceğiz. Dedemi bulup gizlice adadan kaçacağız.

Emin korktu:

— Bizi de yakalarlar. Çok tehlikeli.

Tuğrul güldü. Emin'e baktı ve şöyle dedi:

— Korktun mu Emin?

— Hayır, korkmadım ama bu çok tehlikeli.

— Bence Kenan haklı. Aslan dedeyi biz kurtaracağız. Tatilimiz çok heyecanlı olacak.

Birlikte bir plan yaptık. Çarşıdan oyuncak sahte altınlar aldık. Bir kutuya koyduk. Plana göre korsanlar bizi yakalayacaklar. Altınları görünce bizi de kaçıracaklar ve dedemin yanına götürecekler. Biz de dedemi gizlice kaçıracağız. Hemen bir kayık kiraladık ve adaya gitmek için yola çıktık. Adaya varmadan korsanlar bizi gördü. Bizi hemen yakaladılar. Uzun boylu, sakallı bir korsan konuştu:

— Burada ne arıyorsunuz?

— Hiçbir şey aramıyoruz. Geziyoruz.

— O kutuda ne var?

— Hiçbir şey yok.

Korsan bizden kutuyu zorla aldı. Altınları gördü ve sevindi.

— Lütfen, bize zarar vermeyin! Altınlarımızı alın, bizi bırakın.

— Altınlarınızı alacağız ama sizi bırakmayacağız. Nereden buldunuz bu altınları?

— Güneşli Adası'nda bulduk. Orada çok altın var.

— Öyle mi? Bunları ihtiyarın yanına koyun!

Korsanlar bizi adanın içinde bir yere götürdü. Büyük, tahta bir kafese attılar. İçeride yaşlı bir adam vardı. Bu dedemdi. Dedem beni tanımadı. Korsanlar gittikten sonra dedemin yanına gittim.

— Dede, ben Kenan.

— Kenan sen misin?

— Evet, benim dede.

Dedemle ben sıkı sıkı sarıldık. İkimiz de ağladık. Sonra Tuğrul ve Emin de dedemin elini öptü. Dedem onlara da sarıldı.

— Sizi nasıl yakaladılar?

— Yakalanmayı biz istedik.

Dedeme planı anlattım. O sırada bir ses geldi.

— Korsanlar gemiyeeeeee! Güneşli Adası'na gidiyoruz.

Dedem gülümsedi.

— Tahmin ettiğin gibi evlat. Bak, Güneşli'ye gidecekler.

— Evet dede. Sonra biz de buradan kaçacağız.

— Nasıl kaçacağız? Bu kafesin tahtaları çok sağlam.

— Tahtalar sağlam ama tahtaların ipleri sağlam değil.

— Bana hediye ettiğin çakı yanımda.

Korsanlar adada birkaç nöbetçi bıraktı ve Güneşli'ye gittiler. Dedem kafese yakın olan nöbetçiye seslendi:

— Hey, nöbetçi!

— Ne istiyorsun ihtiyar?

— Tuvalete gitmek istiyorum.

— Peki, bekle!

Nöbetçi kafesi açtı. Dedemi tuvalete götürdü. Biz de hemen tahtanın iplerini kestik. Kafesten kaçtık. Biraz sonra dedem ve nöbetçi geldi. Nöbetçi kaçtığımızı anladı. Diğer korsanları çağırmak için koşa koşa gitti. Dedemi unuttu. Biz de kaçmaya başladık. Korsanlar bizi kovaladı. Biz de adadaki ormana doğru kaçtık. Saklanmak için bir mağaraya

girdik. Hepimiz çok korktuk. Mağara çok karanlıktı. Mağaranın içinde yavaş yavaş yürüdük. Biraz sonra küçük bir ışık gördük. Dedem seslendi:

— Çocuklar, ileride bir ışık var. Sessizce yürüyün.

— Kurtulacağız dede.

— İnşallah Kenan, inşallah.

Biraz daha yürüdük. Çıkışa geldik.

— Dede, burası mağaranın diğer ucu. Deniz çok yakın. Kurtulacağız.

Dedem etrafa baktı:

— Aa! Bakın çocuklar, deniz polisi geliyor! Diğer korsanları yakalamışlar.

Deniz polisi:

— Çocuklar, sizin burada ne işiniz var?

— Çok özür dileriz. Size yardım etmek istedik.

— Tamam, teşekkür ederiz ama bu bizim görevimiz. Biliyorsunuz, bu işler çok tehlikelidir.

Polisler bizi ve adada kalan korsanları da alıp karakola götürdüler. Ailelerimize haber vermişler. Onlar da bizi görünce çok mutlu oldular.

— Anne, Türkçe ödevim için yazdığım hikâyemi beğendin mi?

— Elllerine sağlık Tarık. Çok güzel olmuş.

— Anne, sence öğretmenim hikâyemi beğenir mi?

— Tabii ki beğenir. Sen çok iyi bir yazar olacaksın.

